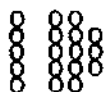

Z R O Z E N Í J O G Í N A II.

Dítě jí bylo hned po porodu v malém bazénku odebráno - údajně "jen k některým měřením a statistikám". Celé dva týdny Tamara své dítě nespatriila. Byla izolována na jednolůžkovém pokoji, který nesměla opustit. Na dotazy po svém děcku jí vyšetřovatelky odpovídaly vyhýbavě, ba až neurvale. Teprve po oněch dvou týdnech své dítě opět uviděla. Jaký to však musel být pro Tamaru šok, když její Borisek /tak svého synka pokřtila/ byl mrtvý. Tehdy k ní přišel i sám Čarkovskij a vysvětloval, že dítě mělo slabé srdce a nemocná játra. Tamara tomu ale nechtěla věřit. Na celém případě bylo mnoho podivného. Podrobně si tělo Boriska prohlédla a ke svému zděšení zjistila, že má chodidla spálená až na maso!!! Pochopila /bohužel pozdě/, že se dostala do rukou nebezpečnému šilenci, který v rámci své "baby-jogy" pokládané za nevinné cvičení nutil sotva narozené děti mimojiné chodit po rozžhaveném uhlí. Čarkovskij však toto její tvrzení rozhodně popřel řka, že vlastní i lékařské dobroznání o příčinách chlapcovy smrti. Tamara se však nevzdávala. Tělo Boriska bylo uloženo na pa-

oooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooo

tologickém oddělení Markovovy kliniky, ve kterém mělo dojít k soudní pitvě. Jaké pak asi bylo překvapení soudního patologa a přihlížejících /mezi nimi byla i Tamara/, když po otevření boxu vytáhli zřizenci Bočkin a Kravcev dětské tělíčko bez dolních končetin!!! Corpus delicti /spálená Borisova chodidla/ zmizel a Tamara musela žalobu stáhnout. K procesu tenkrát ani nedošlo.

To byl první kontakt Čarkovského se zákonem. I když díky dobrým stykům na AV SSSR a lékařské komoře mohl dál nerušeně vykonávat svou praxi, již byla na něj upřena /byť nepatrná/ pozornost státních orgánů. Jelikož vyšetřování případu proběhlo v naprosté tajnosti, dál se k Čarkovskému sjížděly budoucí matky z celého Sovětského svazu a odevzdávaly se do rukou prapodivného šarlatána.

Téměř rok vše probíhalo normálně a zvířená hladina kolem klubu Zdravá rodina se pomalu uklidňovala. V dubnu 1986 to však začalo nanovo. A opět dopisem soudu. Jeho pisatelkou byla Jelena Kurská. I ona porodila u Čarkovského v bazénku a i jí bylo dítě ihned ođebráno. Izolace však v případě Jeleny trvala mnohem déle - téměř měsíc. Po této době jí bylo sděleno, že její holčička zemřela na tyfus a byla kvůli nebezpečí infekce ihned pohřbena. Jelena se může už jen jít poklonit k jejímu hrobu, který je na dvoře ústavu, jejíž Zdravá rodina vlastní. Jelena nevěřila svým očím, když spatřila malý náhrobní kámen, na němž četla: Dcera Jeleny Kurské /holčička neměla ještě ani jméno/, narozena 7. března 1986 - zemřela 3. dubna 1986. I když je Jelena rodilá Ruska, připadla jí celá záležitost natolik absurdní a podezřelá, že ihned napsala udání k soudu se všemi potřebnými informacemi. Následovala bleskurychlá /i v tomto případě utajená/ exhumace asoudní pitva určila jako příčinu smrti udušení. V krvi byly sice nalezeny tyfové bacily, ale v tomto stádiu ještě nemohly bezprostředně způsobit smrt. Jelenu zpráva zdrtila. Nemusíme snad ani připomínat, že i tentokrát se jednalo o výsledek "baby-jógy" I. Čarkovského. Je sice pravdou, že někteří indiští jogíni vydrží zaživa pohřbení až 20-25 dní, ale žádat takový výkon po novorození? To je trochu přehnané!!!

Věc byla naprosto jasná a Čarkovskij byl obžalován z vraždy. Ale! U soudního přelíčení patolog prohlásil, že se při pitvě zmýlil a že příčinou smrti dcery J. Kurské byl skutečně tyfus. Ke všemu pak ještě Jelena odmítla svědčit. I z tohoto procesu tedy Igor Čarkovskij vyšel jako nevinný. Adůvod toho náhlého zvratu? Je nasnadě! - asi za měsíc přijímají J. Kurská i soudní patolog Ivan Koryčkin zaměstnání cvičitelů - v klubu Zdravá rodina! Práce je to lehká, mzda pohádková, možnost rekreace v zahraničí a rok co rok výjezd s pojízdným cirkusem I. Čarkovského po Evropě. Není divu, že průměrný sovětský člověk podlehl tolika lákadlům najednou a byl ochoten zaprodat se i za cenu smrti vlastního dítěte.

0 00
0 000
0 000
0 000

oooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooo

Od té doby zavládl kolem Zdravé rodiny posvátný klid. Přišlo sice ještě několik udání /vesměs se jednalo o zmrzačení nebo utonutí/, ale přelíčení byla opět pro nedostatek důkazů či pro odmítnutí žalobce svědčit zastavena. Igor Čarkovskij byl a je doma i v zahraničí prezentován jako jeden z nejlepších odborníků, který se svou "baby-jogou" dosahuje př zásných výsledků. Ostatně reportáž v Reflexu nás o tom dostatečně přesvědčuje. Zarážející je však skutečnost, že při důkladnějším prozkoumání otištěných fotografií zjistíme přinejmenším podivná fakta.

Předně - jak šestiletý Váňa Tarakannikov tak i třiatřicetiletá Veročka mají na fotografii /str.14 dole/ nápadně rudá, jakoby spálená chodidla. Veročka je kromě chodidel rudá po celém těle - inu ve třiatřiceti dnech ještě nemůže dokonale chodit ani s pomocí cvičitelů a jistě na uhlí několikrát upadla. Vánův úsměv působí poněkud křečovitě a Veroččino oko je značně kalné, jakoby bez života. Za zmínku též stojí Vánův přívěšek na krku. Že by tudy vedla cesta do lidského mozku, přes přijímač myšlenek či něco podobného? A nebo se jedná o laciné italské ~~xxx~~ zlato, které mu matka přivezla ze zájezdu?

Na fotografii č. 2 je podle komentáře: Instruktorka "baby-jogy" s jedním ze svých žáků. Tento snímek působí obzvláště nechutně. Pokud budeme věřit tomu, že onen balík končetin a lidské hlavy je skutečně jedinec našeho druhu a ne nafukovací hračka jak jsem si zprvu myslel, pak nezbyvá než dítětko politovat. Vytřeštěná očka a křečovitě otevřená ústa nepotřebují komentáře. Vykloubené nožky ještě pro jistotu přidržuje instruktorka, jejíž tvář však snímek nezachytil. Proč asi?

Jak dlouho ještě? - ptal jsem^{se} sám sebe po zjištění těchto skutečností. Jak dlouho ještě bude unikat spravedlnosti netvor, vedle něhož působí dr. Mengele jako roztomilý praktický lékař. Copak je spravedlnost skutečně natolik slepá, že nedokáže odhalit praktiky jednoho šarlatána? Jenže proniknout pod aureolu na hlavě I. Čarkovského jistě není tak lehké, pokud mu tisk celého světa /včetně Reflexu/ buduje vítězný a monumentální piedestal génia.

Z tohoto hlediska se otištění tohoto článku v Ilegální demokracii jeví jako odvážný krok správným směrem - ale to je přece pro ID normální, ne?

H o r s t

Všem, kterých se to týká! Pokud máte něco proti fialovým kopírákům, čtete mé články veslunečních brýlích.
MÁM JICH JEŠTĚ DOST!!!

P Ě S T U J E M E L I D I

... ide jsou zvířata dosti náročná na okolní podmínky. Oproti takovým vším, blechám nebo mšicím, které si zvyknou v podstatě na jakékoliv životní prostředí, vyžadují lidé každodenní péči. Zatímco například blecha vydrží i dlouhodobější působení teploty kolem 85°C, člověk nám chcípá již za několik minut po vystavení jejímu účinku. Podobně třeba veš snese i dvacetinásobné gravitační přetížení bez sebemenší újmy na zdraví, kdežto člověk mívá značné potíže již při přetížení vyšším než 6 G. Z těchto malých ukázek vyplývá, kterak je člověk choulostivý živočich a současně s tímto poznatkem zjišťujeme, že pěstování člověka kladé vysoké nároky jak na naši kapsu, tak i na naši trpělivost.

... základní rozdíl mezi teplokrevnou faunou a člověkem spočívá ve schopnosti člověka uvědomovat si sám sebe, kterážto je dovezena do nejvyšší míry. Abychom nehevěřili v příliš abstraktních a chovatelům drobného zvířectva domácím nepřístupných termínech, uvedeme zde malý názorný příklad. Chystáme-li se chovat psa, nemusíme se ho pochopitelně tázat, chce-li se dát námi pěstovat nebo ne. Možná se jedná o jakési nedorozumění mezi budoucím majitelem a zvířetem, jelikož psi mluva - přes všelike pokusy linguistů zvukových jmen / Horst - viz. "more dady" apod. / byla dešifrována taklike částečně a to většinou jenom v puđen podmíněných větách či souvětích / zuřivý štěkot, vrčení z hladu atd. / V budoucnosti, až linguisté po Horstově smrti postoupí ve zkoumání psího jazyka o kousek dále, může se dosavadní primitivní dialog mezi pánem a pejskem podstatně rozvinout a pes se možná postaví i proti kupci pánem.

... ozhever běžný při koupě člověka se tak odehraje i v případě nákupu zvířete. /viz. naše ukázka:/

... upující: Chtěl bych si vzít toho psa, co stojí?
 Prodávající : Rovných tři sta korun. Zdá-li se vám to hedně uvažte, že se jedná o čistokrevnou rasu- žádnou "pouliční směs!"
 Pes : Jasně! Jednak jsem čistokrevný a jednak se nemíním angažovat u pána jako je tenhle!
 Kupující : No doylte, pane pes, co se vám na mně nelíbí?
 Pes : Prosimte, pane, ale rád bych věděl, do čeho lezu. Jaký je váš hrubý měsíční příjem?
 Kupující : Taková neosolenost!
 Prodávající : Nechcete - li, neberte! Já si nadju jiného zájemce!
 Kupující : Počkejte, počkejte, proč hned tak zhurta? Panu pseví mohu přece odpovědět! Beru čtyři tisíce hrubého, dělám technika v družstvě a v nejbližší době čekám povýšení. Stačí nebo mám pokračovat?
 Pes : Jo, to by šlo. Vyžadují ovšem dvouměsíční zkušební lhůtu a čtyřicet vepřevých kostí!
 Kupující : Pane! Váš pes očividně pochybuje o mé spřádánosti a snad i solventnosti. Ať mi řekne, co mu na mně vadí, abychom neauseli dlouho chodit kolem horké kaše.
 Prodávající : No tak, pane Haryk, vyjádřete se k věci, disponujete přece bohatou slovní zásobou.

Pes : Jaképak dlouhé řeči ! Jednoduše -upoutaly mě několik detailů. Všiml sis,Lojzo, toho fleku na jeho kabátě? Té křivě uvázané kravaty? Já osobně,kdybych šel kupovat psa, vzal bych si na sebe to nejlepší,co bych ze své boudy vyhrabal. A dál.Podívej se dobře na vlasy-naprostá neupravenost,mastnota a lupy. Hrůza! Přišel si mě koupit a dostaví se jako někdo do bordelu. Jsem snad nějaká prostitutka,kterou lze mít za pár šupů a za jakýchkoliv podmínek?

Prodávající : Klid,klid,pane Haryk,snad tady pan...pan...

Kupující : Pan Bull.

Prodávající : Snad tady pan Bull odněkud spěchal a nestihl se dát do pořádku.Občas se mi to také stává...

Pes/uštěpačně/ : Chachá,tak spěchal?! Asi kvačil z vykřičeného baráku,že jo? Kdo ví,od čeho je ta skvrna na rukávě jeho kabátu!"

Kupující : /k panu psovi/ Mírněte se laskavě! / k prodávajícímu/: A vás,pane,důrazně žádám,aby mě váš pes přestal urážet! Ještě mu neříkám pane,aby si ke mně mohl dovolit takovou spoustu impertinencí !

Pes : / vzrušením začne nesrozumitelně hovořit lidštinou/mluví anglicky/- jeho pán ho hned napomeně.

Prodávající : Ale fuť,pane Haryk! Uklidněte se a nechte těch neartikulovalých zvuků!

Pes : /opět štěká/ Nechápu,Lojzku, proč jsem nucen asistovat při týhle nechutný tahanici o sebe. Mohl jsem se opalovat před boudou a cucat kost - ostatně říkala přece, že jdeme na vycházku a o nějakém prodeji nepadlo ani slovo!

Prodávající : /rozpačitě/ Víte přece,pane Haryk, že váš prodej byl díky mé tíživé finanční situaci na spadnutí. Byl jsem okolnostmi donán k učinění maličkého úskoku,jelikož jsem tušil, že byste se svého projeje odmítl zúčastnit.

Pes : Jak jsi mohl od počátku mého chování sledovat, tvoje podlost mě ani v nejmenším nerozházela, ač jsem byl o ní informován už před týdnem. Stejně jsem hodlal poslat inzerát, že se nabízím k prodeji k nějakému hodnému pánovi. Koneckonců,mám to tady někde v obojku / sahá přední packou za obojek,vytahuje proužek papíru a čte/:Prodá se pes Haryk s boudou tři plus jedna.Pán s automobilem vítán,není však podmínkou.Značka: Mít kam složit své staré kosti.

Prodávající : Jakže,pane Haryk,? Tak vy takhle pěkně na černo za mými zády! To je teda vrchol! Myslím,že vás prodám za kilo a bez toho,abyste si kladl nějaké podmínky.

Pes : Hele,Lojzku, dobře si rozmysli,co štěkáš. S tím podrážděním nohou jsi začal přece ty a jaksi jsi pozapomněl,že já mám nohy čtyři,kdežto ty akorát dvě! Prostě jsi mi uvolnil ruce a já si řek- jak pán ke mně,tak já k pánovi. Měl jsi mě za blbečka,ale Haryk má tuhle /klepe si packou mezi uši/.

Kupující : Teda řeknu vám,pane Alois,máte pěkně vychovaného psa- to všechna čest! Po všem,co jsem tady vyslechl,bych ho nebral ani za to kilo,o zkušební lhůtě ani nemluvě. Jednak vám tyká,kdežto vy mu vykáte a jednak vás evidentně vedí za nos - píše inzeráty na vlastní prodej jakožto na prodej vašeho vlastnictví,nadto se chce prodat i s boudou, o níž se dá stěží předpokládat,že patří k jeho majetku!

Pes : Sorry, že vám skáču do monologu, ale bouda o níž je v inzerátu řeč mi byla připsána pánem jako dárek k desetinám. A aby bylo mezi náma úplně jasno! Kromě boudy vlastním rovněž část Lojzových pozemků, půlku prasete a něco věcí z výbavy. Je tak, Lojzo?

Pes : Abych dokončil myšlenku, k níž jste mě, vážený pane nepane, inspiroval. Doufám, že mě kupujete i se vším příslušenstvím, což jest bratru dobrá polovina Lojzova majetku. Když-li tomu tak, nepřistoupím na žádnou smlouvu mezi vámi dvěma!

Pes : Jsem zvědavý, jak budeš zpívat, až si přivedu svědky!

Pes : Tohle by ti šlo, Lojzku, jak se říká, kdo chce psa bít, hál si vždycky najde. Skoro bych věřil, že sis schválně nechal ujet nohy rychlíkem Praha-Hodonín, jen abys mě měl čím mlátit!

Kupující : U toho snad opravdu nemusím být.Koupím si jiného psa.Chci mít v budouc... v domě klid!

Kupující : Sakra! Snad ne můj Alík? Snad ne můj Reki?

Kupující : Ano, to souhlasí!

Kupující : /zmateně/ Nevím,už to tak vypadá!

Kupující : /ošívá se/ To půjde velice těžko...

Kupující : /povdechne si/ Řeknu vám proč. Alíkovi patří dva hektary mé zahrady a Řekovi jsem ve slabé chvíli věnoval stromový park i s hospodářskými budovami.

Prodávající : No tohle!
Pes : Správně! Slíbil jsem, že jím v případě potřeby dosvědčím platnost odstupné smlouvy. Ostatně jednali jsme s Rekem i o vás dvou... /konec názorného příkladu/.

o o dyž zaměníme psa za člověka vidíme, jak složité majetko-
právní vztahy se mohou vyvinout, toužíme-li si pořídit vlastního člo-
věka. Pokud se dokážeme oprostít od majetko-právních nuancí doprováze-
jících koupi člověka, nemáme zdaleka vyřešeny všechny problémy. K těž-
kým oříškům náleží například obstarání skleněného akvária, v němž bude
naš mazlíček vegetovat a těžit svou logickou činností celou rodinu, A-
kvárium pro člověka-někdy dosti křečovitě nazývané člověkáríum nebo
člověkoiera, by mělo splňovat mnoho základních požadavků. Ale o tom až
někdy v příští demokracii...

DOSUD NEZODPOVĚZENÉ OTAZNÍKY HRADISKA SV.KLIMENTA U OSVĚTIMAN

Od doby, kdy jsme na stránkách I.D. psali o hradisku sv.Klimenta u Osvětiman v souvislosti s tamější poutí, uplynul víc než rok/I.D.č. 19 z 8.8.1990/. Dnes se nebudeme zabírat již v souvislosti s historií a ani propagací poutě na sv.Klimentu, ale budeme se věnovat některými dosud nezodpovězenými otazníky tohoto velkomoravského hradiska.

Samotným otazníkem je už umístění celého hradiska v centru chříbských lesů, v místě odlehlém od civilizace. Dr.Luděk Galuška ze staroměstských vykopávek se domnívá, že kolemvedoucí cesta je nejkratším spojením vedoucím přes Chříby a že tato cesta byla důležitou obchodní cestou již v pravěku. Hradisko mělo být podle něj postaveno na ochranu cesty a zároveň mohlo sloužit i jako mýtiště. Podle nalezených zlomků keramiky z povrchového sběru odhaduje obydlení /a snad i vznik/ hradiska do konce 8.století /doposud se uvažovalo o pol. století 9./. Vnitřní část hradiska umístěná na nejvyšším místě kopce, táhnoucí se oválně směrem jižním, byla původně zajištěná v držení soukromé osoby - jak tomu zpravidla bývalo. V těch letech zde na nejvyšším místě asi stála zděná kaple, jejíž půdorys tvořil část dnešního rekonstruovaného základu. Tvrzení některých autorů konce 19. a začátku 20.století, že šlo o hradisko postavené těsně po příchodu ss.Cyrilla a Metoděje jako liturgická škola, je nepodložené a zřejmě mylné, vyvrátit však, že zde působil cyrilometodějský kněžský seminář, prozatím nelze, spíše je to pravděpodobné, neboť vzdálenost od Starého Města-Veligradu-předpokládaného centra Velké Moravy - nebylo ani 20km a zdejší lesní zátíší spíše dokresluje představivost, že by se zde mohla konat výuka nových kněží-žáků Metodějových. Každopádně se jedná pouze o nepodloženou domněnku a to se týká skoro všech otazníků kolem sv.Klimenta u Osvětiman, poněvadž zde neproběhl dosud podrobný archeologický výzkum. Různých amatérských zničujících výkopů si však prožil vrchol sv.Klimenta už hodně. Místa kolem základů kaple jsou bezpočetně rozryta a zpřeházena různými hledači pokladů, nadšenými lidovými kopáči a "badateli" hledajícími zde hrob sv.Metoděje. Tyto neodborné výkopy bez účasti odborníků naděly nepředstavitelné škody na hradisku a téměř znemožnily provádět současníkům objevy a výzkum. Jediným, kdo zde koncem 50.let našeho století prováděl seriózní výzkum byl jen malého rozsahu, byl Dr.Vilém Hrubý. Tento všechny dosavadní poznatky, názory a svá tvrzení snesl do spisku: Velkomoravské hradisko u Osvětiman/Brno 1961/.

Existenci hradiska sv.Klimenta nezastavil ani tzv.pád Velké Moravy, zdůvodňovaný do dneška vpádem Maďarů. Nemyslím si však, že konec říše velkomoravské zapříčinily maďarské hordy - důkazem je to /Galuška/, že se z té doby nezachoval na předpokládaném území říše velkomoravské na dnešní Moravě a části Slovenska ani jeden hrob maďarského bojovníka. A máme tu další nezodpovězenou jednu z nejdůležitějších otázek týkajících se Velké Moravy.

Dnešní rozloha hradiska sv.Klimenta je odhadována na 18 - 22 ha. Horní část hradiska /asi 1/3 hradiska/byla ohraničena valem, jak se domníval Dr.Hrubý a příkopem. Nejnovější výzkum Dr.Galušky však tuto verzi popírá a přiklání se spíše ke kombinovanému velkomoravskému valu /zdi/ bez příkopu, jaký je znám i z výzkumů ze Starého Města. Šlo o dřevěnou kůlovou dvoustěnu vyplněnou zásypem hlíny s kamením, která byla kopána za valem směrem dovnitř hradiska /proto domněnka příkopu./.

Poslední vnější a nejmohutnější val s venkovním příkopem/viz obr/ ohraničuje celkovou rozlohu hradiska. Tento val je již novějšího data, od valu horního-velkomoravského, vytyčuje území hradiště, rozšířeného patrně v 10. až 11.století. Čemu sloužilo tak velké opevněné území

spodní části hradiska v nezalidněných chrbských lesích, to se můžeme pouze domnívat. Řada odborníků uvažuje o pevnosti chránící životy a majetek obyvatel části středního Pomoraví v dobách nájezdů, vpádů nebo ohrožení ze strany cizích národů, ale i Čechů, na Moravu. Kdo ví? Vzpomenutý spodní mohutný val je úplně pouze na své jižní, části východní a jihozápadní straně. Jinde zůstal patrně nedostavěn. Otazníkem tohoto valu není jenom jeho skutečné stáří a význam, ale i otázka jeho stáby. Je nasypán z hlíny z míst před valem, tvořících pak hluboký příkop, přes který se téměř pravidelně ubírá nezasypaná část /chodniček/ spojující prostor před valem a samostatný val. Můžete se domnívat, že uvedeného chodničky překračující v intervalech příkop, jsou zde zbudovány z důvodů taktických. Chodničky mohly soustřeďovat na sebe případné útočníky, kteří se tak stali lehkým cílem obráncům hradiska. Můžeme taky s tímto názorem polemizovat a tvrdit, že chodničky vymezovaly pracovní úseky budovatelů valu. Kráčeji po spodním valu směrem východním, setkáváme se zde s velkou prolukou ve valu, zřejmě s jižní /hlavní?/ branou hradiska a pak dále po zákrutě valu směrem severním, jsou v něm pozoruhodné mezery - místa, kde val se vůbec nenachází. Chybějící části valu, ať zničené sesuvem, erozí, lidskou destruktivní činností nebo nedostavěné, nám místy brání určení skutečné celkové rozlohy hradiska. Jak jsem již uvedl, někteří badatelé odhadují rozlohu hradiska sv. Klimenta až na 22 ha, jiní kolem 18 ha. V podstatě jde o rozdíl 4 ha, které jsou nejasné právě v místech chybějícího, ale předpokládaného valu na severovýchodní straně, kde půdorys oválného tvaru hradiska tvoří jakoby ledvinovitou prohluben. Je možné, že nám budoucí komplexní výzkum odhalí i otazníky skutečné rozlohy.

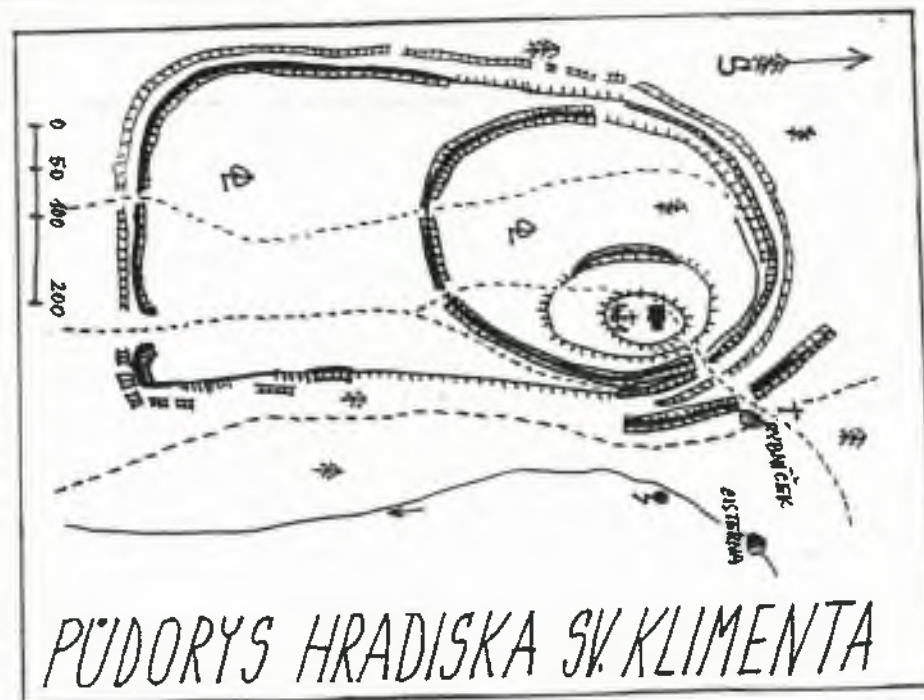
Záhadou nadále zůstává i otázka rozlohy kamenné kaple, kterou nám dnes připomíná pravděpodobný kamenný půdorys na samém vrcholu kopce. /viz obr./ Toto místo, jak jsem už vzpomněl, bylo v průběhu minulých 100 a více let nejvíce znehodnoceno destruktivním kopáním. Již na začátku tohoto století, kdy byly známy tři předpokládané půdorysy kaple svato-klimentské, byla vyřčena myšlenka několika etap stavby kaple. Ale až Dr. Hrubý zcela konkrétně nastínil ve své publikaci, že se jednalo o tři rozličné etapy stavby. Podle něj je nejstarší částí oválné pozdější presbyterium čili oboltáří s původním vchodem od jihu /viz obr. část A/. Tato kaple zasvěcená pravděpodobně později sv. Klimentu zde stála již v dobách předvelkomoravských. Z obou stran kaple zde bylo po jednom opěrném pilíři, ostatní byly dostavěny později, o čem svědčí struktura nalezené malty. Mohutnější obdélníkový přístavek /viz obr. -B/ byl zbudován patrně v 10.-11. století a sloužil jako samostatná prostora oddělená od kaple samostatným vchodem. Asi o tomto stavení se zminuje listina Jana Očka z Vlašimi - biskupa olomouckého - ze dne 18. dubna 1358, potvrzující darování hradiska sv. Klimenta řádu Augustiniánů - poustevníků od moravského markraběte Jana Jindřicha - bratra krále Karla IV.: "...kapli sv. Klimenta, papeže a mučedníka, v lesním zátíší blíže nového hradu svého Cimburka ležící, v dobách sice dávných vystavenou k uctívání téhož svatého, nyní však od mnohých let vši bohoslužby pohřešující, od sousedních far velmi vzdalenu a k řádné nepatřící, zároveň s budovou k téže kapli přiléhající, obehnanou vůkol příkopy..." Poslední dostavby na kapli sv. Klimenta proběhly patrně ke konci 14. století či začátkem 15. století za Augustiniánů, kteří změnilí vnějšek, ale i vnitřek kaple v gotický kostelík. Z původně zaobleného prostoru /A/ byla proražena stěna do prostoru /B/ a byla postavena prostora /C/ spojená s ostatními v jeden celek. Jižní boční vchod v presbyteriu byl zazděn. Asi takto přečkal kostelík do chvíle, kdy byl surově vypálen kolektáhnoucími moravskými husity. Později se dějiny zminují o nějakém rytíři Smetanovi, který ještě poč. 16. stol. zde spravoval zchátralou kapli sv. Klimenta. Další staletí byla ve znamení rozebírání kaple na stavební materiál pro obyvatele nejbližšího okolí, čímž se ztratily případné hradby a jiné objekty hradiska do nenávratna.

Otázek kolem sv. Klimenta bylo nastoleno více. Budoucím výzkumem budou tyto buď potvrzeny nebo vyvráceny, v každém případě ale výzkum vnese světlo do konečného vyřešení dohadů kolem jednoho z nejdůležitějších míst velkomoravské a cyrilometodějské tradice.

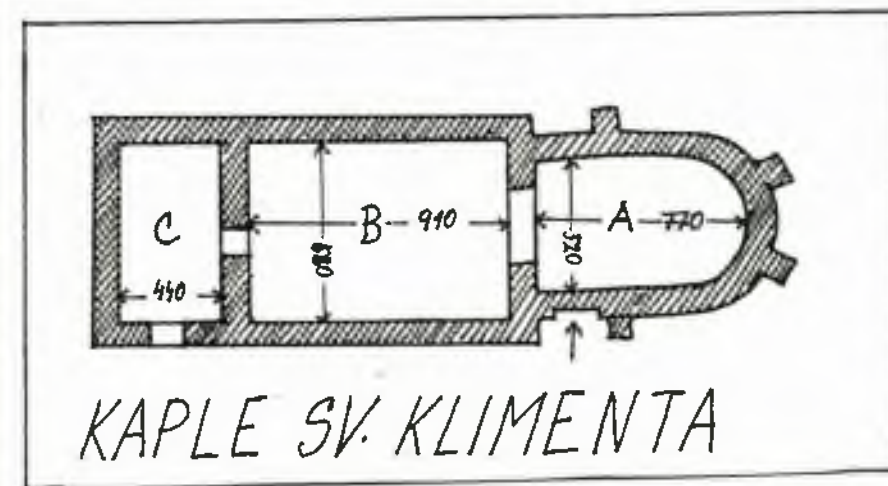
Květoš Krystýnek

Kaplička sv.Klimenta na vrcholu hradiska

Venkovní jižní val a příkop hradiska

JÁ BRAMBORY VAŘÍM

Něco vám řeknu, já brambory neju. Když už jsme u toho skladování brambor, tak skutečně, já je neju a je to to nejlepší. Věřte tomu, že je to nejlepší jak se dají uchovat.

Povím vám věc, kterou mám osobně odzkoušenou.

Totíž, od jistý doby si dělám brambory sám. Ano sám-se ženou. Protože, než vyhazovat peníze za něco takového, co nabízejí v obchodech, co možná kdysi, když to ještě rostlo na poli, připomínale natí brambory, tak to teda promíte, ale děkuji, nechci. A to se ještě vůbec nezmiňuji o tom, že když je přivezete domů, dáte do sklepa, tak v listopadu z nich už nevyberete jedinou dobrou, kterou byste třeba mohli použít k jídlu a zbytek roku můžete jíst rejži. Za peníze, které jste za ně dali, máte jenom práci-zanést do sklepa, vynést ze sklepa, odvézt na skládku, omejit vozík, vyčistit sklep a oprát prádlo. To prádlo se musí prát alespoň třikrát, protože ať si říkáte co chcete, ono stále cítit. I po tom třetím praní je stále cítit.

Proto jsme se se ženou rozhodli, že si budeme brambory dělat sami. Máme malou zahrádku asi tři ary s malým sklípkem v Libuši asi půl hodiny od bytu. Je to jen malá zahrádka, kousek políčka, ještě jsou tam nějaký rybíz a tak pokud ~~zkrátka~~ chci, abych měl dost brambor, musím je pěstovat monokulturu. Skutečně nic jiného mi nezbejvá. Samozřejmě jsem si vědom, jak je ten pezenek asi zaneřáděný těmi bramborovými plísňemi, houbaní a kďoví čím vším, ale abych měl dost brambor, musím je sadit do celé zahrádky a pěstovat monokulturu. Ono toho není žas tak hodně, sázím asi 365 hlíz a už to dělám šestým rokem. Se sadbou taky nemám potíže. Ale to jen proto, že si sadbu dělám sám. Sázím pelerané Radky a provádím pozitivní výběr. Slyšel jsem i o lepších, ale tyhle Radky mám odzkoušený. Teda za těch šest let se mi ještě nestalo, že by mi nějak nevylezly, což se o některých dokonce uznaných říct nedá.

Když jsme je teda prvním rokem sklídili, bylo jich kolem dvou metrů, tak jsme je naskládali do sklepa do štelářů jednou vrstvou, aby se vydýchaly. No a měli jsme hotovo, tak jsme odjeli na dovolenou. Asi za měsíc jsme se se ženou vrátili z Indie a hned jsme se jeli kouknout na naši zahrádku. Když jsme přišli do sklepa, no teda lidí... mě omejšvali.

Brambory vypadaly nepopsatelně. Co s tím? Nezbylo, než je přebírat, špatné vyhodit a ty, které ještě nebyly napadený plísňí omejš a znovu naskládat jednou vrstvou do štelářů. Zbylo jich asi 60 procent. Tak jsme to teda udělali a za měsíc jsme se přijeli kouknout znovu. Já když je viděl, ... mě omejšvali! Znovu jsme je museli přebírat, špatné vyhodit a zdravé, kterých už zbylo jen 40 procent z původních znovu omejš a naskládat zpět do šteláře. Ale ty už vydržely opravdu až do pozdního léta a nepokazila se ani jedna, opravdu. To je má zkušenost, skutečně, ať si říká kdo chce co chce, já to mám odzkoušený, já je neju.

A na hnojení a vysoký obsah dusičnanů mám taky svůj názor. Já teda hnojím hodně. To víte, monokultura brambor-silný odčerpání živin a hlavně jednostranný, to je skutečně nutný udržovat půdu v kondici a hnojit vydatně. Samozřejmě to má pak vliv na obsah dusičnanů v bramborách, to je jasný, ale ono to asi s těmi dusičnany nebude tak jednoduchý. Já je hned po sklizni vzal kolegovi Nuhlíčkovi, aby mi u nich udělal obsah dusičnanů. Já když se dověděl výsledek, mě omejšvali. Ony měly 270 miligramů! Co ale teď s nimi? Přece je nevyhodím, když kďoví jaký dusičnany mají brambory v obchodě. Tak jsem teda vyzkoušel poslední možnost, která mi zbejvala. Uvařil jsem je a uvařený je nechal znovu rezborevat u Nuhlíčka a hádejte, kolik měly. Jen 27 miligramů. Takže jsem si řek: "Já syrový brambory nejím a vařený jsou nezávadný." Já brambory teda vařím.

D1

KAM JDEŠ ? - NO A CO ?!

=====

(4) VÍRA

/obsah předchozí kapitoly - láry fáry/

Bližším spojením člověka a světa je víra, protože do toho vztahu zatahuje i cit. Součet věr jednoho druhu se nazývá náboženství. Dialog dvou náboženství se jmenuje válka, genocida, Bartolomějská noc a terorismus.

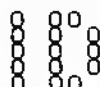
Bůh je nejuniverzálnějším pojmem tohoto světa. Náboženství se snaží jeho představu konkretizovat a tedy zúžit. Tam kde učení povolilo komplikovanější představu, zbavilo se vlády nad věřícími. Budhismus nevyžaduje pravidelné vykonávání rituálu a také nemá o svých ovečkách přehled jako Svědci Jehovovy. Hinduismus je zvlášť zajímavý, je detailně konkrétní a těžko rozpoznat vztahy a subordinaci mezi Šivou, Brahmou, Gangou a třeba krvežíznivou Kálí. Toto boží přemnožení umožňuje vybrat si a nevázat se jednotným pravidlem. Dosud nedoceněný pokus. (Jeden osvěcený evangelický vykladač ovšem toto hledisko pominul a za největší hřích hinduismu považuje to, že je živnou půdou přemnožení krys. Vskutku boží argumentace.).

Na Západě nejrozšířenější křesťanství dovedlo představu o Bohu do nejmenších detailů a institucionalizovalo(uf) církve. Církve byla zpočátku partyzánskou organizací, časem se zmohla a stal se z ní úřad. Mnoho papežů bylo statečných a právem svatých, mnozí byli zloději a smilníci. Je tragédií křesťanství, že většina jeho kritiky je způsobena postupem církve. Pnutí mezi křesťanskou vírou, křesťanským náboženstvím a křesťanskou církví vyvrcholilo vznikem protestanství, jehož se vzápětí ujali politici. Některé evangelické církve se dostali k lidem blíž. Rozkol dále trvá a tzv.ekumenické hnutí po přečtení některých brožurek pojednávajících o jiných křesťanech nebo jiných náboženstvích, stává se směšným.

Přitom je pozoruhodné, jak církevní výklad Kristova učení je ... nedá se říct odlišný, ale každopádně přeplněný a ukecaný.

Starému zákonu rozuměli Židé, protože byl v mateřštině (chaldejsky). Ovšem ne všichni. Kdyby čeština používala při psaní pouze souhlásky, také bychom byli bezradní. Některé znaky zblbl. Pak záleží na určitých interpunkčních znaménkách /velmi složitá pravidla/ a kontextu. Kromě toho má Starý zákon kabalistický podtext, když jednotlivá slova a věty mají váhu číselnou a tedy kódovaný význam. Je hrozně symbolický. Jak potom dát na jeho doslovný text, respektive překlad překladu ? Věřím, že vše je v něm absolutně pravdivé. Horší je, že tomu nemůžu rozumět. Nový zákon kromě okultistického Zjevení sv.Jana, morálních a organizačních rad Pavlových, obsahuje životní osudy a názory Kristovy. Veškerá pravidla systém a katechismus křesťanského náboženství, jsou z nich odvozeny. A pokud pravidlo nemá opodstatnění v Bibli, je autorizovaným výrokiem papežovým. Dochází tak k paradoxu, že člověk náboženstvím nezatížený mnohdy má ze čtení Bible

D2

oooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooo

více, než řádný katolík, protože v něm vzbuzuje svobodnější asociace.

Zajímavě paradoxní je hnutí Hare Kršna. Jejich Kršna je šíleně univerzální, je vším, má všechny podoby, je všude. I Kristus je Kršna. Ovšem má to jeden háček. Jediná správná škola je škola Šríly Prabhupády a jediná správná mantra je Haré Kršna Mantra. Všichni ostatní jsou podvodníci. Pochybuji, že Kršna je tak malicherný.

(Příště si povíme, jak se stát čarodějnící, proč nejsme všichni zednáři a zda je praktické být rychlý jako vítr, dokázat se zmenšit na atom nebo stvořit novou planetu.)

O DVĚ HODINY DÉLE (ilustrační povídka)

Pár dnů po návratu z nemocnice zůstal v domě sám. Žena šla do práce a děti do školy. Bloudil ještě zesláblý tichými pokoji, když zazvonil zvonek.

Ve dveřích stál mužík, s aktovkou podobný obchodnímu cestujícímu.

"Dobrý den, pane Hanuš, mile se usmíval. "Víte, mě dojímá váš osud. Tolik strážně, co jste prožil. Nemoc, nedostatek, hašteřivá žena, dluhy ...", tak mluvil a překročil práh. Když došlápl na parketu, tvrdě to zadunělo.

"Promiňte, že jsem se nepředstavil," ostře lomené obočí poskočilo. "Jmenuji se Bramarbas a přišel jsem z Pekla." Usadil se v křesle a na nízký stolek rozložil papír, pero, prázdný kalamář a trn.

"Dojímáte mě, pane Hanuš. Tady ..." a ukázal na srdce, jež se mu na hrudi zjevilo a čile poskakovalo. "... tady mě bolí, když si na vás vzpomenu. Takový chudák. A teď jste málem zemřel." Pokýval hlavou zamyšlen a upíral hluboké něžné oči na Hanuše.

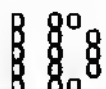
Ano, ano, uvažoval pan Hanuš. Ležel jsem v nemocnici plné tři měsíce. Takřka bez ducha. Se životem spojen jen plastickou trubičkou. Hrozná doba, hrozná chvíle.

"A proto jsem tu já," pokračoval Bramarbas a narovnal se v zádech. "Pane Hanuš, já vám splním přání. Podmínky obvyklé, vždyť to znáte." A ukázal nedbale k nástrojům.

"A to bych pak šel do pekla ?", optal se Hanuš a nervózně posedl.

"Chm ! Do pekla. Báhorky. O tom pekle a nebi. Zemřete a non sequitur," rozhodil rukama, prázdnou naznačil. "Život je jen v této podobě. Nic kolem není. A všechny ty pohádky mají člověka jenom zastrašit.

Víte, pane Hanuš, odvážnému štěstí přeje. Já vám nabídnu krásný život, vnádnou ženu, sportovní automobil ... co si budete přát. A postraším vás věčným zatracením, to je všechno. Ale ve skutečnosti nikdo zatracení nedojde. Mnich hnije stejně

oooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooo

jako podlý vrah. A kdo má odvalu a přeje si co nejvíc, kdo překoná strach z bajky o pekelném ohni, ten nakonec vyhraje. Kdo je drzý, ten má ze života ráj. Věřte mi. A tahle fraška," prstem zamířil na stolek, "to je jen zkouška vaší odvahy."

Že by to tak bylo? Rozumné to je. Když je tu ta možnost, proč ji nevyužít. Ale co když mě přece čeká Velký sou? Jak se jen, proboha rozhodnout?

"Lidé jsou hloupí, pane Hanuš. Pomluvy jim zastřely zrak a vidí ve mně bytost zlou. A přitom, já jsem anděl ... Tak co si vyberete?"

Ticho. Pokračoval tedy: "Přijdu za každým. Každému nabídnu vše. A představte si, co si vybírají! Ta svíčková bába chce jen kopu vajec. Chce totiž vrátka do nebe mít stále otevřená. Naivka! Ten zas chce drahý automobil, a když s ním odjíždí, směje se, jak chytil osud za pačesy. A zatím jenom paběrkoval. Ale někdy člověk řekne - Vše! A je z něj diktátor a vládce. Copak si myslíte? Napoleon i Caligula, Valentino i Onassies, to jsou moji klienti!"

To je mi nový pohled na svět! Pro co se rozhodnout? Chtěl bych být králem nebo stačí baronet? Já tomu taškáři plně nevěřím. Co bych tak chtěl? Být zdravý? Ne, už to mám. Když si vzpomenu, jak jsem ležel v mátohách na nemocničním lůžku a čekal na smrt, nemohoucí. Nestrašila mě ta stará s kosou, ale představa co rozdělané práce mi zůstalo. Co jsem neudělal, s kým se nesmířil a neměl jsem ani závěť napsanou a Anička by tak přišla zkrátka.

Už vím, co si budu přát. A zas tak velké rouhačství to není, takže bych snad nemusel být cele zatracen, kdyby snad po smrti...

"Pane Bramarbasi, už jsem si to rozmyslel. Mým přáním je, abych měl ve chvíli smrti dvě hodiny navíc k dobru. Abych zkrátka žil o dvě hodiny déle. A za to vám světuji svou duši," dodal rozechvěně.

Bramarbas trochu zvadl, hudoval, ale když viděl, že sotva co s Hanušem zmůže, krvavou smlouvu uzavřel. Když smotal listinu a do tašky ji strčil, zase se už smál. Srdečně se s pánem v trepkách rozloučil, mával, když za roh zahýbal a volal: "Jsem váš anděl!" Však jen co byl skryt za domem, uplivil si. Sirná slina zasyčela a vydala čpavý dým.

A Hanuš sedl, koktejl namíchal a představy své nechal plynout, jak jednou v noci probudí ho silný hlas a Hanuš vstane, dopíše rozepsaný list, vrátí dluhy a rozžehná se s rodinou. I tu závěť napíše si, by Anička nepřišla zkrátka.

A pak lehne, usne, bude spát.

"Ach doktore, to vám byl případ! Kolego, ten Hanuš, to byl zázrak. Vytáhli ho z auta, byl úplně napadrtý. Byl na kašičku, co vám budu povídat. Ale ten div, hlava byla celá. A on žil. Hlava s cáry. A celou dobu při vědomí! Ještě teď mi vstávají vlasy hrůzou, když vzpomenu a vidím, jak celé dvě hodiny ta hlava sténala a řvala."

Moták

(Z CYKLU
W A O
CO ~~10/11~~)

✱

PROTIPOHLED

WYSLUG, UMALOM A POCHOPIL MOTA'K

ČESTNÉ UZNÁNÍ - A - Z

Již Kamil Mládě se ve svém článku Zpráva o jednom fenoménu /ID č. 27/ zevrubně dotkl bombastické, dosud plně nedoceněné činnosti hudebního souboru Čestné uznání /dále jen ČU/. Učinil tak především v souvislosti s ukončením aktivní existence skupiny. Samozřejmě, že jako pouhý posluchač nemohl jít ve své zprávě dále, než k dojmům, jaké v něm kapela zanechala. Vnitřní vztahy mu zůstaly utajeny. Je tedy načase zabývat se tímto fenoménem českého undergroundu podrobně.

Zárodek ČU se utvářel na přelomu let 1985-86, kdy se v I.A místního gymnázia setkávají P. de Press a Pipin. Od samého počátku v sobě odhalili nevysychající pramen schopnosti pospolu dokonale kurvit písňě středního proudu za pomoci kytary a houslí. V tomto případě se ještě nedá mluvit o vlastní tvorbě, ale zcela nové, koncepčně ryzí prvky vnášené do populární hudby nenechaly nikoho na pochybách, že oba interpreti mají na víc.

Aktivní činnost se rozjíždí na podzim roku 1986. Do téže doby se v podstatě datuje i první veřejné vystupování. Chodci, procházející Nádražní ulicí, se jistě divili, kdože jim to skrze odpornou, vlezlou mlhu /tohož roku byl obzvláště povedený podzim/ huče do kroku. Vskutku netradiční místo si pro své hudební rozlety a pády vybrali P. de Press a Pipin. "Fetlávka" obratně ukrytá v křoví u Matyášovy brány se jim stala úkrytem pro obcování s múzou. Na těchto odpoledních matiné je však nejdůležitější, že na cestách do hájemství umění je od onoho mlhavého podzimu začíná doprovázet Atari - skvělý to rytmik, říhač a mnoho dalšího. Na "fetlavce" vznikají improvizované skladbičky naprosto profesionálních kompozic, takže i hudebně nevzdělané lidské ucho musí záhy rozeznat kolosální talent jedinců ukrytých v křoví. Ostatně, úspěch na sebe nenechal dlouho čekat. V odpoledních a podvečerních hodinách jste mohli pozorovat hloučky občanů, kterak obšoupíce křoví napjatě naslouchají i několik hodin. Mezi nejvěrnější příznivce "hudby ze křoví" patřily dvě mladé maminky, které neváhaly dotlačit i kočárky se svými ratolestmi. Bohužel, jejich jména zůstanou již navždy utajena.

Popularita pak umělce donutila, aby se náhodně vzniknuvší soubor výrazněji profiloval a tak vzniká volné sdružení DAPATO, jeden z přímých předchůdců ČU. V jeho repertoáru nalezneme kromě vlastních kompozic i úpravy oblíbených písní /Zpívání apod./ Z improvizací stojí za zmínku kantiléna o S. Laszákové. DAPATO též imitovalo obrazy ze života zvířat, zejména hmyzu. Nezapomenutelná je hudební pantomima: Setkání komára s čmelákem. /Tenkrát si Pipin poprvé uvědomil, že má k čmelákům velice blízko./

Postupující zima však umělce z parku vyhání a v podstatě ukončuje činnost DAPATA. Na kratší čas se členové souboru rozcházejí a věnují se vlastním projektům. Po vánocích 1986 se spolu opět setkávají, tentokrát v zasedací místnosti MNV Polešovice. Vylákala je sem nabídka syna předeedy MNV B. Hrubého tvořit a produkovat na profesionální úrovni. K našim známým z DAPATA se přidává s baskytarou M. Prášil a na světě jsou SATAN S DOGS. Nutno přiznat, že P. de Press se svými housličkami do hardrockového projektu příliš nezapadal. A tak si zahrál jen ve skladbě převzaté od PPU a v jednom nekonečném blues. Jinak vyráběli SATAN S DOGS nářez nejhrubšího zrna. Hudbě hodně pomohlo, že se nezdržovali nějakým zkoušením, ale šli rovnou na věc.

Aby pak jedinečné metalové ságy nezmizely jen tak oknem do dvora, byly okamžitě zaznamenávány. Nahrávky dosud existují a jsou ve vlastnictví M. Prášila, který je však nepříliš ochotně půjčuje.

Na druhé straně si však o hudbě SATAN'S DOGS nesmíme dělat iluze. Byla přece jen poznamenána jistou nevyzrálostí hudebníků a nejistotou jejich projevu. Myslím, že velmi výstižně zhodnotila výsledky jejich snažení stará paní, která po jednom z nejnářezovatějších skladeb vtrhla do zasedačky, u dveří se zarazila a pravila: "Aha. A jsem myslela, že tady spravují ten kotel."

Kupodivu, SATAN'S Dogs zřejmě zanechali v Polešovicích dobrý dojem, neboť nabídka k zahrání si se opakuje v únoru o jarních prázdninách. Schází se zde opět skupina hudebníků. Z DAPATa jsou zde jen Pipin a Atari. P. de Press si uvědomil svou zbytečnost. Sestavu pak kromě M. Prášila doplnil s druhou kytarou J. Bartas. Těsné a nevyhovující prostory zasedací místnosti byly nahrazeny rozlehlým sálem místní tělocvičny. Též aparát se zdál být tentokrát výkonnější. Vzhledem k personálním změnám se skupina rozhodla pro změnu názvu a to na ANACONDA. V polovině týdne se členové sdružení definitivně domlouvají na názvu jiném - ANTIKRIST - který už jim zůstal. Začínají vznikat skladby ještě tvrdšího ražení než v případě SATAN'S DOGS. Vzpomeňme alespoň Krvavou lady, Jsem posedlý ďáblem a nejproslulejší - hymnus Vládce Hell, který se jako jediný dochoval na nahrávce.

Avšak ani ANTIKRIST nemá dlouhého trvání. Po pár dnech na hudebníky vtrhnou rozlíčení členové Jednoty /které tělocvična patří/ a arogantním kladením naprosto stupidních otázek je donutí, aby ještě téhož dne vyklidili sál i Polešovice. Zaštitování se jménem předsedy MNV jim nebylo nic platné. Symbolickým završením existence ANTIKRISTU je divoká rvačka mezi Atarim a J. Smělíkem, který sotva vstrčil hlavu do tělocvičny, už měl jednu přes držku.

Po polešovických extempore jako by došlo k jistému útlumu. Pipin sice doma intenzivně pracuje na vzniku nových hitů, ale impuls, ať už k obnovení DAPATa či k zformování nového tělese pořád odnikud nepřichází.

Památým se z tohoto pohledu jeví výlet II.A na severní Moravu na jaře 1987. Během cestování se totiž Pipin s P. de Pressem opět věnují transformacím písní středního proudu do poslouchatelné podoby a povzbuzení oceněním, kterého se jim dostává od zahraničních, východoněmeckých turistů, jež uvedl v nadšení mistrovsky reprodukováný fašistický pochod, se definitivně rozhodují založit regulérní hudební skupinu s názvem ČESTNÉ UZNÁNÍ. Heuréka!!! V noci se pak Pipin beznadějně opíjí laciným, nechutným, severomoravským vínem zn. "Bohatýr", zatímco P. de Press, ač přislíbil na pitce účast, spokojeně chrupe zabarikádován v chatce. Nachlup stejná situace se později opakuje při výletu do Prahy a je jakýmsi odrazem vztahů, které v ČU panovaly.

Zkrátka po návratu vzniká první autorizovaná skladba skupiny, která bohužel zůstala jen na papíře a nikdy nebyla provedena. Jejím leitmotivem byla divoká honička kačera a chlupaté prdele. Na zrodu tohoto opusu se Pipin a P. de Press podíleli ještě rovným dílem. A i když celá jejich práce vlastně přišla vniveč, byla oním pověstným kamínkem, který uvolnil lavinu.

Autoři se rozhodli tvořit individuálně, čímž se efektivita výroby umění několikanásobně zvýšila. Také zkoušení a všeliké kosmetické vylepšování jim připadalo zcela zbytečné.

ANTIKRIST in action !!!

Zabíjím osamělé
postavy
jdoucí po ulici
mám radost když
vidím
stříkat jejich krev

Rozpáraná břicha
vyhřezlá střeva
rozdrcené kosti
nekonečný řev

/Jsem posedlý ďáblem/

Lidé chodí po zemi
a mají z ďábla strach
všude je cítit
pekla sirný pach
peklo na zemi
a země v pekle
přijde sám vládce Hell

/Vládce Hell/

Kopyta koní duní
na slunci se zmije
sluní
armáda co táhla sem
celý den
už dobyla naši zem

/„třídovčák“

Navzájem se seznámili pouze se strukturou skladby a tuto okamžitě nahráli. Již od samého počátku tedy ČU úporně sledovalo svůj vyhraněný směr: sněha o maximální syrovost, až patologické úsilí odhalit kostru /někdy ovšem už kosterní pozůstatky/ melodie a poukázat na nosné principy a prvky. Není proto divu, že postupovali rychle kupředu a do léta 1987 dokázali nahrát první tři elpíčka. Všechna jsou však dnes již nedostupná, neboť byla jako mnoho ostatních Pipinem zničena. Strádat se nahrávání též zúčastnil i náš známý - M. Prášil. Zejména první LP: Průjem je dnes už téměř legendou. Obsahovalo nezapomenutelné, skvostné melodie Oběsil se na kameni, Prázdnota a titulní skladbu Průjem, při jejímž mixování posloužilo ka-
pele i WC.

Sound nahrávek byl dán materiálními možnostmi obou interpretů. Španělka a housle - jejich jediné výrazové prostředky a přesto vzniká hudba originální, členitá a pestrá. Svě samozřejmě odvedl i M. Prášil na dětském klavírku zn. "Vita".

Po prázdninách, během nichž Pipin inspirován pobytem v autocampu Kováčová u Zvolena píše řadu dalších hitů, to ČU rozjíždí naplno. Závratnou rychlostí vznikají další dvě elpíčka, na nichž účinkují převážně pouze Pipin a P. de Press. Do tohoto období spadá například i vznik skladby Bába Futeř, která co do popularity překonala všechna očekávání.

Následujícím elpíčkem č. 6 začíná v ČU působit i Atari, jemuž zřejmě muzika z DAPATA chyběla. Atari přebírá od M.Prášila klavír-
rek. Činnost kapely dostává jakýsi řád. ČU se schází na pravidelných
setkáních v obývacím pokoji Pipinova bytu a zde se rodí hudba budou-
cnosti. K určité změně dochází při natáčení elpíčka č. 8, kdy Atari
začíná používat basovou kytaru. Až dosud obstarával převážně rytmiku
či vytrvale bušil do klavírku Vita. Zvukem baskytary se ČU začíná
blížit do hájemství rocku. To je ostatně pochopitelné s ohledem na
působení jeho členů v SATANŠ DOGS či ANTIKRISTU. Tento trend, patr-
ný i na dalších nahrávkách, v definitivní plnosti exploduje na LP
č. 13. Pipin si obstarává elektrickou kytaru i s příslušným vybave-
ním a ČU se přesouvá někde do okrajových oblastí punku. Ale svou
dřívější podobu kapela neztrácuje a nadále pracuje i se zvukem
klasické kytary nebo dokonce harmoniky. Vzniká tak velmi zajímavá
kompilace. Na elpíčkách č. 14 a 15 pak ČU ještě přitvrzuje použitím
automatického bubeníka, kterého po delší pauze obsluhoval M.Prášil.
Bohužel, posun do rockové roviny měl pro ČU i jeden neblahý dopad a
to v souvislosti s veřejným vystupováním.

Nabídku na první veřejnou produkci /pomineme-li DAPATO a jeho "fetlakové excesy"/ obdrželo ČU na podzim 1987 od Pařeza. Chystala se tenkrát další Žebrácká a právě tam mělo ČU zahrát. Pipin přijíždí k Pařezovi týden před produkcí, aby si prohlédl místo konání /Smetišť/. Jenže k tomu vůbec nedojde. Namísto příprav leží Pařez líně doma a sleduje film o partyzánech. Pipinova ochota značně vychladla a když týden na to notně zapršelo, ČU se rozhodlo nikam nejezdit. Je tedy zřejmé, že hudebníci již od samého počátku nehodlali nikomu lézt do prdele.

Pařez reagoval velmi podrážděně a rozhodl se, že to ČU vrátí. Pozval si je tedy znovu, tentokrát na Silvestra 1987. Umělci se uvolili přijet. Jenže Pařez mezitím odjíždí neznámo kam a doma nechává jen nic nechápající matku. Byla to studená sprcha. Ale ČU operativně mění program a vítá nový rok u Karásků v hájovně.

8

Po koncertě je kapela postavena před sophianuvolbou: buď nadále držet rockový kurs i za cenu, že se nebude vystupovat, nebo dobrovolně vplout do vod schizofrenie, kdy nahrávky budou rockové a koncerty akustické. Dnes je zřejmé, že ČU mělo stát zásadové a nepodléhat tlaku komerce, jenže tentokrát jim existence kapely, která nevystupuje, připadala nesmyslná. Zvolili možnost druhou. Díky rocku se tedy ČU stává kapelou dvou tváří a v podstatě právě v tomto okamžiku začíná její konec.

První z nich byla TUDY ČESTA MEVEDE. K hudebníkům z ČU přibyl se svým saxofonem P. Koveřík a se svojí bubnou B. Hejda. Kapela proslavily písně Bába Futeř, Mamince, Oběsil se na kmeni - tedy vše klasika od ČU.

Posledním vedlejším projektem ČU byl KŘECÍK - ryze punková kapela. Původně v ní účinkovali Atari a Pipin. Jenže Atari v rozhodující den koncertu absentoval /operace/ a tak se jako punker ze členů ČU exponoval jedině Pipin. Jeho kolegy byli bratři Moresové a bubeník Dalibor. Ze známých pianů alespon jednu: Náš Kudrna jede z Erna.

Zde je na místě se též zmínit o zákulisí všech těchto na první pohled spontánních a vstřícných podniků. Příkladem nám budiž vztah ČU k umprumácké kapce Beziluzibend. Členové ČU /anať se na de Presse/ je k smrti nenáviděli, zdánlivě bez jakéhokoliv racionálního podnětu. Beziluzibend byl sdružením hudebníků schopných, leč s vkusem prapodivným. Vlastní skladby omezili na minimum a prznili Rolling Stones či U2. Ale o to nejde. Otázka stojí: proč byl vztah mezi ČU a Beziluzibendem tak napjatý? ČU nemělo na Uháčku nikdy na růžích ustláno. M. Stránský i J. Gogole ml. mu zazlívali, že kromě hraní se nijak dále neangažovali. Netrávili víkendy brigádami v lese a nepodnáčovali k tvorbě dalších a dalších "vtipných programů". Zkrátka jenom hráli. Na pachtění kolem sebe se dívali z nadhledu a většinou je odmítali jako zbytečné, trapné. Ke všemu ještě pili, kouřili a hovořili vulgárně. M. Stránský též asi těžce nesl, že zatímco on ve svých písních vznášel opatrné protesty, ČU zpívalo: "Kdo tu jenom pípne, ten bude sedět!"

KŘEČÍK in action ! ! !

Náš Kudrna běží z Brna
před ním skáče hnědá skvrna
je to skvrna nebo srna?
Poví námto Kudrna až se vrátí do Brna

/Kudrna/

U Beziluzibendu byla situace docela jiná - snad i proto, že v něm na kytaru hrál bratr M. Stránského - Bob. A tak se ČU postupně časem dostávalo do role trpěných příbuzných, kteří když přijdou, tak si můžou zahrát, ale jinak je nebudeme zdržovat.

Z tohoto hlediska je téměř typické vystoupení ČU v pátek 17. listopadu 1989. Pipin přijíždí z Prahy, kde odmítl pozvání J. Gogoly ml. zúčastnit se demonstrace u příležitosti Dne studentů řka, že se tam stejně nic nebude dít a že má na práci důležitější věci /Pipin se tedy ukázal jako mimořádně krátkozraký politik./ Večer před koncertem se ČU ještě posilňuje na Špici, aby se pak lehce přiopilé vpotácelo na jeviště. A začínají hrát nové skladby: Sedlák v Praze, Unos letadla, Krvavý rok. Pak dávají k dobru osvědčené Kdo tu jenom pípne a Mrazíka a ještě několik dalších kousků. Novinkami jsou překvapení i Atari a P. de Press, neboť jejich text slyšeli na jevišti prvně. Koncert končí Pipinovým výkřikem: "UŽ tady dlouho nebudou!" Zaražené obličej a nesmělý potlesk diváků mluví za vše. I "zapřísáhlý rebel" a snob - angličtinář Štěpita - se kolem sebe rozhlíží a nejradši by tam vůbec nebyl. Během několika následujících dnů je Pipinova matka párkrát zastavena na ulici dotazem, jestli z toho její syn něco neměl. Občanské nepokoje pak všechno smetly. Zní to trochu jako plané vychvalování a pokus obhájit ČU, ale ono to tak skutečně bylo. Doufám, že i títko pohledem jsme si trochu objasnili postavení ČU na Uháčku i jeho averzi vůči Beziluzibendu.

"Porevoluční" období je pro ČU typické výrazným omezením činnosti. Je to dáno i tím, že Pipin byl v Praze, Atari a de Press v Brně. Vidali se jen o víkendech a necítili v sobě nějakou obzvláštní touhu si zahrát. Přesto několik koncertů bylo. Objevili se nové hity: Marie z OF atd. Ale už to nebylo to co kdysi. I posluchači chtěli slyšet jenom staré kusy a nová tvorba ČU jako by je nezajímala. /Ostatně - v této době ČU již dávno nenahrává./ Bylo jasné, že je jen otázkou času, kdy se ČU definitivně rozpadne. Zejména Pipinovi už to lezlo krkem a začíná programově ničit všechny nahrávky. /Discografie ČU je proto značně neúplná./ Místo své vlastní tvorby se Pipin začíná věnovat nejtvrděší muzice, jakou jen dokázal sehnat. Snad je to obranná reakce, snad jen znechucení nad koncem ČU. P. de Press začíná více podléhat své odvěké úchylce - folklóru - a nutno přiznat, že mu to pěkně sype. Atari ztrácí o hudbu vůbec zájem.

Poslední koncert se konal na podzim roku 1990 a k ČU se připojil i J.K.Hvězdář. Normální koncert to i díky jemu rozhodně nebyl. Nuda kombinovaná s odvázaností účinkujících neznala mezí. Závěrečné Slovenské mamičky doprovázené dupotem a heilováním plně vyjádřily stav myšlení ČU: Sereme už na to!

Delší dobu byl klid, ale Pipin s de Pressem to bez nějaké kapely prostě nevydrželi. A na světě sjou BRŮNOVY LOUTKY - kromě těch dvou se v tomto sdružení prezentuje ještě Lečo. Takže opět naděje - a nutno říci, že obzvláště slibná.

To je tedy pohnutá historie ČU a všech jeho odnoží načrtnutá jen ve velmi hrubých rysech. Kapela jako taková zanikla, ale její duch přetrvává. A nejen v tvorbě BRŮNOVÝCH LOUTEK. Někdy mi to proto, abych toto vzpomínání neukončil slovy Kamila Mláděte:

Čestné uznání je mrtvo!

Ať žijí Čestné uznání !

[illegible]

1. Průjem	1987
2. Příprava na smrt	1987
3. Léčba šokem	1987
4. Vexila regis prodeunt inferni	1987
5. Čestné uznání	1987
6. Vražda v kači	1987
7. 3,88%	1987
8. UOM	1988
9. Každý chvílku tahá pilku	1988
10. Piknik v buši	1988
11. Sbohem světe	1988
12. On má vši	1988
13. Šílený Josef	1988
14. Rodáci	1988
15. Pupek a jiné	1988
16. Nemáflek	1988
17. Slepý osel	1988
18. Vana plná sexu	1989
19. Plamen vzpoury	1989
20. Proboha!	1989
21. Kdo si uťal?	1989
22. /vzpomínkové dvojalbum/ Benefiton	1990

Děkuji touto cestou Pipinovi Krátkému za poskytnutí materiálu a osobních vzpomínek. Na svou čest prohlašuji, že vše jsem zapsal podle pravdy a podle výpovědí pana Pipina Krátkého.

U DOKTORA

© 1991

IDEA: J.M.C.

KRESLÍ: KRYSTÝNEK

Atari® design

presents →

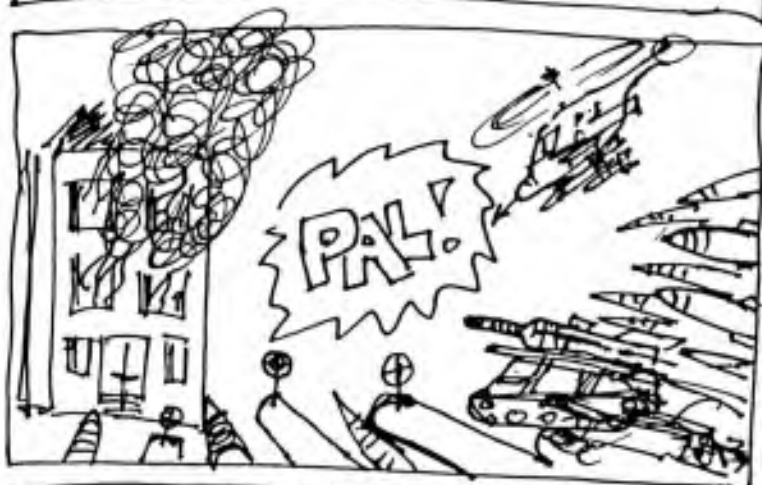
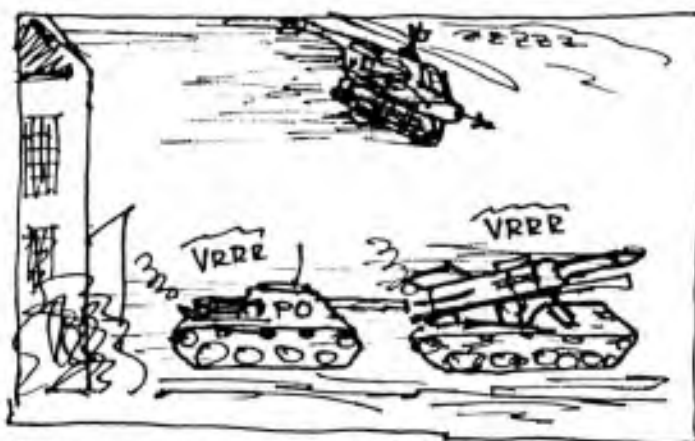
POŽÁR

STORY

IDEA: J.M.C. + ATARI

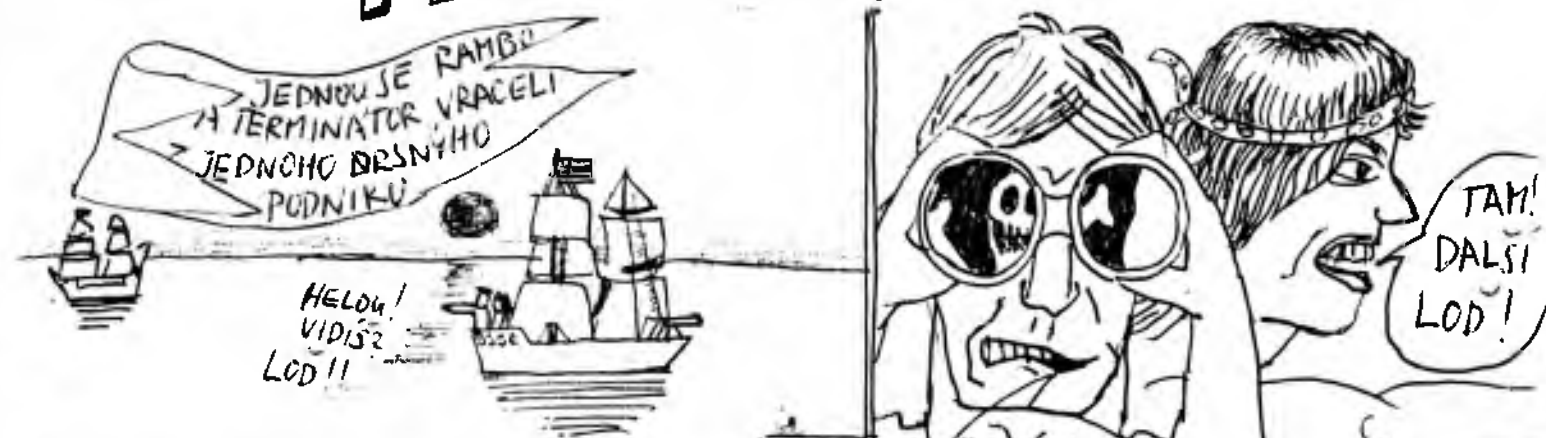
WRITOKRE SLO:

Atari®

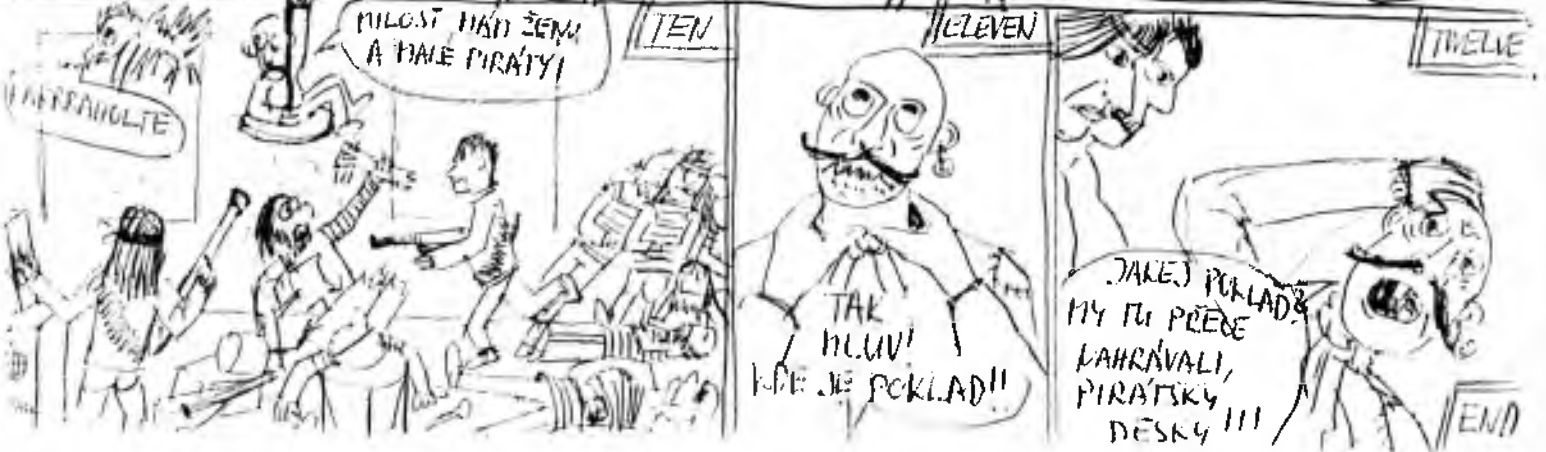
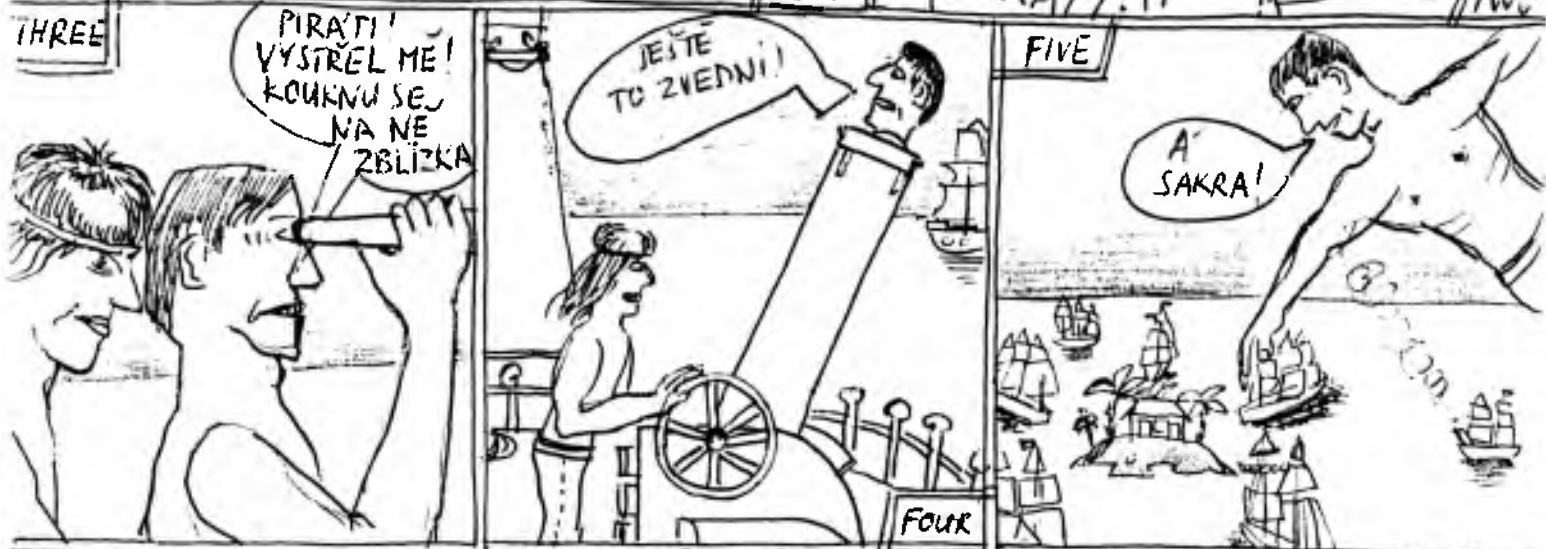

For I.D. Atari® © 1991

RAMBO TERMINATOR & PIRÁTI!

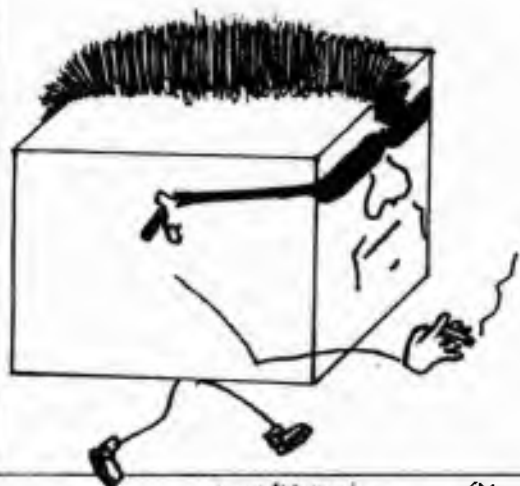
ONE TWO

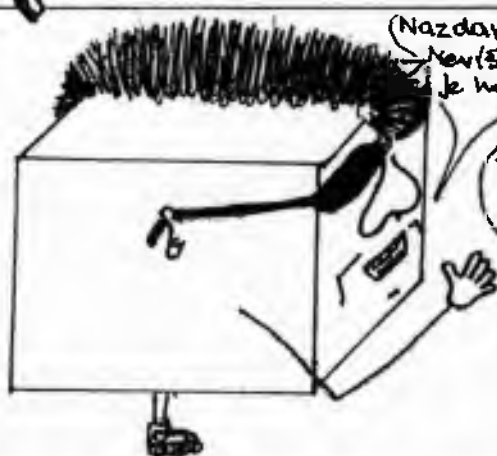
NEPRAVÉ PŘÁTELSTVÍ

SUPERREALYCOMIX

pankač Kvádr se vracel
z koncertu

mlánička Válec šel na pivo

(Nazdar Válec!
Nevíš kolik
je hodim?)

Těbuh Kvádr!
Nevím.

Kvádr šel
pomalu dál
a ujel mu
autobus

Mlánička Válec
hodinky měl
a v hostinci
je prodal za
60,- Kčs

HORST®